

'IK SPEEL VOOR IEDEREEN DIE MIJ RESPECTEERT'

Hij ziet er vervaarlijk uit, met z'n rode hanenkam en piercings, maar enkel de bolster is ruw: afgezien van z'n look leidt Marino Punk, vader van vier kinderen, een onberispelijk bestaan. Marino is muzikant, maar de gierende gitaren van pakweg The Stooges zijn hem vreemd. Want met veel liefde bespeelt deze punker... de accordeon.

woord Evelyne Coussens
beeld Johan Martens

Marino Punk: 'Ik ben accordeon beginnen spelen toen ik zeven was. Mijn vader, ook een accordeonist, was mijn eerste leraar. Bij hem thuis waren ze met dertien: hij had twaalf broers en zussen en er was één accordeon in huis. Een paar van de kinderen leerden daarop spelen en ze gaven hem aan elkaar door. En later gaven ze hem door aan hun eigen kinderen: ook enkele van mijn nichten en kozijns spelen accordeon. Het instrument zit dus op z'n zachtst gezegd in de familie.' (lacht)

Ben je ooit naar een officiële muziekschool geweest?

'Ik heb vijf jaar noten leren lezen, maar voor mijn instrument kon ik enkel terecht bij privéleraars. In die tijd was accordeon het instrument van de kermis en de straat, het was zelfs niet toegelaten op de muziekschool. Je moest piano leren of niks - en ik wilde accordeon spelen. Pas op, niet dat ik geen interesse had in andere instrumenten. Ik heb nog gitaar gespeeld, getrommeld in de fanfare, een beetje trompet geblazen - en gezongen in een punkgroep, als je dat kan meerekenen.' (lacht)

Maar je hebt uiteindelijk gekozen voor het familie-instrument.

'Ja. Jong en oud houden van de klank van accordeon, die geeft een onvergelijkbare sfeer.'

Hoe ben je bij de punkbeweging terechtgekomen?

'Dat is een beetje vanzelf gegaan. In die tijd werd er overal waar ik uitging disco gespeeld, maar ik hoorde die muziek niet graag. Ik paste trouwens ook niet in het kader aangezien ik een rockabilly was: een Elvistan, je weet wel, met vetkuif en al... (glimlacht) Maar bij ons zaten er geen rockabilly's en overal waar ik binnen-

kwam keken ze me buiten. Ik ben toen eerst met de hardrockers beginnen uitgaan - dat was plezant, daar kon ik mezelf zijn. Nog later kwam ik punks tegen en ik vond dat meteen heel extravagante, maar ook heel vriendelijke, open mensen: ik werd er onmiddellijk opgenomen in de bende. Et voilà.'

NO RULES

Geen evidente keuze voor een accordeonist - met een toch weinig ruig instrument.

'Dat is nooit een probleem

geweest. Weet je, punk betekent: doen wat je wilt, waar je zin in hebt, geen mode of wetten volgen, je eigen wetten stellen. Die attitude spreekt me aan: je kleedt je zoals je wilt, je gedraagt je zoals je wilt en het is niet omdat je andere schoenen aanhebt dat je er niet bijhoort. De punkbeweging heeft een heel open ingesteldheid.'

En je echtgenote?

'M'n echtgenote komt uit new wave-kringen - ook haar coupe stond met andere woorden recht overeind. (lacht) De new wave-

'Mijn kinderen kiezen zelf hun stijl. De ene is into rap, de andere klassiek. Alleen zo voelen ze zich goed'

'Dikwijls denken de mensen dat ik op het verkeerde feest ben beland, maar eens ze de muziek horen, zijn ze verkocht.'

stroming is altijd een beetje samengegaan met de punk. Voor punkoptredens gingen we naar Duitsland of Londen, of dichter bij huis naar Kortrijk of Antwerpen - Antwerpen was in die tijd het mekka van de Belgische punks. Wilde mijn vrouw een gothicoptreden zien trekken we naar Waregem of naar den Twieoo in Gent.'

Je bent getrouwd en je hebt vier kinderen. Wat doet dat met je punkattitude?

'Die zit nog steeds in mij, zij het op een iets minder extravagante manier. En dat wordt ook overal gewoon aanvaard. Als ik met m'n vrouw naar punkoptredens ga, zien we nog wel eens wat 'ouden' van vroeger terug, maar het is niet omdat we nu een geregeld leven leiden dat we buitengekeken worden - noch door de oude, noch door de nieuwe generatie punkers. Geen probleem.'

ALLES KAN

Voed je ook je kinderen op in de geest van 'no rules'?

'Nee. Ik dring geen levensstijl op aan m'n kinderen - de kinderen mogen de stijl kiezen die ze willen. De ene is *into* rap, de andere heeft een klassieker stijl. Maar ze kiezen zelf. Willen zij een hippie zijn, een houser of willen ze een *col* en *plastron* dragen - ze mogen van ons. Want alleen ze gaan ze zich het beste voelen.'

Hoe ben je als rasechte West-

Vlaming in 1998 op de affiche van de Gentse Feesten beland?

'Ik trad op in het Trefpunt en Guido De Leeuw vroeg me of ik op de Gentse Feestenaffiche wilde staan. Ik dacht 'weer zo'n belover.' Men had mij al zoveel beloofd: dat ik in Amerika ging kunnen spelen, en veel meer... Hij stelde me voor om wat foto's te trekken. Ik stemde toe, in de vaste overtuiging dat er nooit iets van zou komen. Toen hebben ze op het stadhuis 166 foto's van mij genomen en er een-tje uitgehaald die hen aanstond. Ik geloofde m'n oren niet toen ik hoorde dat ik werkelijk de affiche gehaald had. Ik stond zelfs met mijn foto op de wijnflessen.'

Kom je dikwijls in Gent?

'Vooral om te spelen. Vroeger zat mijn echtgenote daar op kot en kwam ik regelmatig in Gent. We gingen toen vooral uit in de Frontline. En de volgende dag naar de Vinylla, om platen te gaan kopen... (*glimlacht*) Ik heb daar veel platen gekocht, in de Vinylla. Ik hou wel van Gent: het is een cultuurstad, met veel fijne mensen die ook van cultuur houden.'

Op je site staat er dat je speelt op 'alle gelegenheden'. Weiger je geen enkel aanbod?

'Nee.'

Ook niet als de vraag komt van, pakweg, het Vlaams Belang?

'Nee. Voor mij is iedereen gelijk. Zwart of wit, links of rechts - als ze mij niet lastigvallen en me laten doen wat ik doe, speel ik voor die

mensen. Ik behandel iedereen op dezelfde manier zolang zij mij ook zo behandelen. Wie mij behandelt met respect behandel ik zelf ook met respect. Ik heb geen vooroordelen. Alles kan.'

MET RESPECT

Toch kan ik me voorstellen dat je opzien baart op feestjes van de Katholieke Vrouwenbond.

'Dat valt best wel mee, hoor. Dikwijls denken de mensen in het begin dat ik op het verkeerde feest ben beland, maar eens ze de muziek horen, zijn ze verkocht. Wat me het meeste overkomt is dat de mensen me vragen of dat

Aarlen heb ik eens accordeon gespeeld tussen allemaal grote punkgroepen - toch zijn die mannen beginnen pogoën op de tonen van mijn accordeon. Ik heb toen wel een beetje rapper moeten spelen.' (*lacht*)

Binnenkort speel je in Vooruit op een Kaffee Dansant. Weet je al wat je voor dat - hoofdzakelijk oudere - publiek gaat spelen?

'Meezingertjes, een beetje oude tango's, valse musettes... Ik heb al dikwijls opgetreden voor oudere mensen. Eerst schrikken ze wat, maar na een paar nummertjes zijn zij gewend aan mij. Als ze hun

'Op een punkoptreden zijn die mannen beginnen pogoën op de tonen van mijn accordeon. Ik heb toen wel een beetje rapper moeten spelen'

m'n 'echte haar is' - en dan trekken ze er eens aan. (*lacht*) Ik hou van afwisseling. Soms speel ik op straat, in ziekenhuizen, op braderijen en rommelmarkten, bij de gehandicapten... Ik zie alle soorten mensen, en daar hou ik van.'

Welke optredens zal je nooit vergeten?

'Ik heb eens opgetreden in het voorprogramma van Jim Rose Circus - dat was het vreemdste dat ik ooit heb meegemaakt. Heel weird volk in de zaal, maar ambiance! En na een punkoptreden in

eigen muziek horen mag ik bijna niet meer weggaan: 'Speel eens dit, kan je ook dat spelen...' Ik ga een beetje aftasten wat het publiek wilt, en proberen daarop verder te gaan. Misschien speel ik op een podium, misschien ga ik al spelend rond tussen de tafeltjes. Maar het wordt in ieder geval genieten.'

Kaffee Dansant met Marino Punk, op zondag 18 februari om 14u in Kaffee Vooruit, Sint-Pietersnieuwstraat 23, 9000 Gent. Gratis. Info: 09/267.28.28 of www.vooruit.be.